

HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

JOANNA
JOHNSONOVÁ

Nevěsta na zkoušku

JOANNA JOHNSONOVÁ

NEVĚSTA NA ZKOUŠKU

PŘEKLAD

MARTINA LIŠKOVÁ

Milá čtenářko,

dubnový sníh pole hnojí a déšť jim požehnání přináší... a takové proměnlivé a lezavé počasí přináší požehnání i Vám, neboť jistě raději zůstanete doma v teple. A to jsou ty nejlepší chvíle, kdy zalézt někam do koutku a vzít do ruky pěknou knihu.

A právě pro tyto chvíle Vám přináším další várku historických romancí. Joanna Johnsonová je pro Vás zatím neznámá autorka, ale věřím, že její příběh Seliny a Edwarda, který jsem nazval Nevěsta na zkoušku, Vás vtáhne do děje, že ho přečtete jedním dechem. Manželství s vikomtem od Bronwyn Scotové (od níž jste si v češtině mohla přečíst již dvacet příběhů) je prvním příběhem z čtyřdílné minisérie Spříznění před oltářem. Věřím, že i lapálie s láskou mezi markýzou Sofií a vikomtem Conallem Vás nenechají jen tak v klidu. Oba příběhy spojuje manželství z rozumu, ale stejně jako ve většině mých knížek láska vítězí! Kéž by tomu tak vždy bylo i v reálném životě.

S láskou

Váš Harlequin

Joanna Johnsonová

NEVĚSTA NA ZKOUŠKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Marriage Rescue

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Martina Lišková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Joanna Johnson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5421-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5422-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5423-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Selina Agresová byla na pokraji smrti, a mohla si za to sama. Copak ji opakovaně nevarovali, aby se od těch zvířat z vyšší společnosti držela co nejdál?

Slova babičky Zillah jí zněla v uších, když prchala na koni jako o závod. Její kůň Djali dusal kopyty po vodou nasáklé zemi a nechával za nimi stopy.

Hlupačko.

Ne že by neviděla, jak dokážou být zlomyslní.

Poslední vzpomínka na maminku, kterou si jasně vybavovala, byla, jak se jí změnily oči ve chvíli, kdy umřela. Ostatní věci, jež si dokázala vybavit, byly rozmazané. Útržky ukolébavek, které zpívali za letních nocí, když malou Selinu jejich vrzající maringotka rytmickým pohupováním ukolébávala ke spánku. Jemný závan květinové vůně, který ji uklidňoval a u něhož nikdy přesně nedokázala určit, odkud pochází. Ale na maminčiny černé oči, které bývaly tak zářivé a nic jim neuniklo a za nimiž se skrývala moudrost a humor, si vzpomínala jasně. Jejich černá barva zmatněla a zůstaly upřené na malou holčičku. Ta pohled opětovala a divila se, kam z maminčina obličeje zmizelo všechno světlo...

Přitáhla se blíž ke koňské šíji a popohnala Djaliho kupředu. Takhle rychle ještě nikdy nejela. Zběžně se ohlédla a uviděla, že získává před svými pronásledovateli náskok, protože je zdržovali jejich daleko méně obratní koně. Selina pocítila novou naději. Sice je Djali tvrdohlavý a vystrašený, ale nikdo není na rovném terénu tak rychlý jako on. Než maminka umřela, patřil jí. Byl to tehdy ještě hřebeček a Selina teď mamince v duchu děkovala, že to nevrle stvoření tak dobře vyvíčila. Možná to nakonec přežijí.

Podzimní víchř jí strhával oblečení. Ohlašoval rychlý nástup zimy. Ze stužky jí uvolnil černé kudrlinky a vháněl jí je do očí. Spěšně je jednou rukou odhodila na stranu a druhou chytila pevněji otěže.

Teď nemůže zastavit. Ještě musí přeskočit jeden plot a potom už poběží jen z kopce mezi hustou sítí stromů, pokud si to proklaté místo pamatuje dobře. Tam by se mohla schovat. Jestli získá dostatečný náskok nad těmi, kteří jsou jí v patách... Uplynulo dvanáct let od doby, kdy sem vkročila naposledy, a mohla jen doufat, že si to tu pamatuje správně.

„Rychleji, Djali!“ křičela, aby přehlušila dunící vítr, a zakrývala tak zběsilý tlukot srdce, které jí v hrudi bušilo jako zvíře v kleci.

Kůň se vrhl vpřed a dech se mu zrychlil. Dýchal stejně rychle jako Selina.

Ani se *nechtěla* dostat tak blízko. Ale co jiného mohla dělat? Nechat tu chudinku samotnou v lese? Možná to měla udělat. Podívej se, kam tě soucit s dítětem majitele panství dostal.

Když uviděli v lese romskou ženu se vzlykajícím

dítětem v náručí, *samozřejmě* si hned pomysleli něco špatného. Jistě se jednalo o dceru statkáře Ambrose Fulbrooka. Vůbec je nenapadlo, že dívka asi utekla guvernance. Ale všichni slyšeli, že Romové jsou zloději a pobudové. Takže to dítě určitě unesla, co jiného?

Selina z vlastní trpké zkušenosti věděla, jaké předsudky o jejím lidu panují. Lidé se Romů stranili a skoro se jich báli, a tak si Romové zvykli na život na okraji společnosti a živilo se, jak jen mohli. Ale byli silní a tento charakteristický znak Selina rozhodně nepostrádala.

Už téměř od prvních krůčků tvrdě pracovala: sháněla jídlo do hrnce, nosila vodu a pomáhala tatínkovi zkrotit koně na prodej. Ruce jí zmozolnatěly a kůže se jí zbarvila do hněda. S každým rokem se víc a víc podobala mamince, kterou jí ale tak krutým způsobem vzali.

Dokonce i tatínek se o jejich podobnosti před lety jednou zmínil, když tábořili stovky mil daleko od tohohle zpropadeného statku a ona vedla nového poníka při výcviku. Ten koník byl lekavý a bázlivý, ale díky Selinině mírné povaze a odhodlání se poddal. Otec, který seděl s dýmkou v ruce na okraji maringotky, na ni uznale kývl hlavou.

„Co myslíš, Lino? Uděláš z něj koně?“

„Myslím, že ano, tatínku.“ Selina se na něj usmála a utřela si hřbetem ruky pot z obočí. „Je chytrý a pracovitý.“

„Asi máš pravdu. Máš pro koně cit. To máš po mně.“

Potáhl z dýmky a Selina viděla, jak se mu z ošlehaného obličej vytrácí úsměv.

„Všechno ostatní máš po matce. Každým dnem vypadáš víc a víc jako ona.“

„Děkuju, tatínku,“ odvětila Selina tiše a pak se otočila zpátky k poníkovi. Z celého srdce si přála, aby si bývala nevšimla, jak si její silný, vysoký tatínek starým červeným kapesníkem stírá z obličeje slzu. Ten obrázek se jí vryl do paměti a vždy, když si na tu chvíli vzpomněla, se jí v krku udělal knedlík.

Plot na obzoru se zvětšoval. Jednalo se o rozsáhlou stavbu, která se nakláněla jako opilec, a to v úhlu, který se dal jen obtížně překonat. Selina tiše zaklela a odhodlala se znovu rychle ohlédnout. Pořád za ní jeli tři muži. Dva byli oblečení jako obvykle v hnědavých barvách hajných a třetí byl příliš vzdálený na to, aby rozlišila, co má na sobě. Připadalo jí, jako kdyby zahlédla modrý záblesk, který ostře kontrastoval s šedavou podzimní oblohou. Kdy se k nim připojil *on*?

Ale nezáleželo na tom, kolik jich je. Buď jim všem uteče, nebo zemře.

„Vzchop se, Djali – hodný kluk!“ mlaskla a pobídla koně patami. Ten s ohrnutými pysky, které odkrývaly slonovinově bílé zuby, a rozevlátou hřívou běžel tryskem, co mu síly stačily. Byl připravený ke skoku.

Když se zvedli ze země, ucítila proud vzduchu. Udeřil ji přímo do obličeje, až jí vehnal slzy do očí. Ale už se vznášeli nad plotem a brzy svým pronásledovatelům uniknou.

A potom přistáli na zemi.

Djali zavadil zadním kopytem o plot a stočil se na stranu. Klopýtl a snažil se najít ztracenou rovnováhu.

Selina vyletěla ze sedla a padala z koně ve změti karmínové sukně a zářivých vlněných šálů.

Otřesená ležela na zemi a lapala po dechu. Z koně už spadla mnohokrát, ale nikdy ne z tak vysokého jako Djali. Důvod, proč ho oficiálně dostala ke svým osmnáctým narozeninám, nebyl jen sentiment. Dostala ho i pro jeho stabilitu. Po tom, jaký osud potkal maminku, tatínek nechtěl, aby se něco podobného stalo i jeho jediné dceři.

Bylo by krutou ironií, kdybych zemřela právě tady.

Ta myšlenka proletěla Selině hlavou dřív, než ji stačila zarazit. Opět se jí zmocnila hrůza a hlava se jí točila, zatímco se snažila popadnout dech.

Nikdy jsme se sem neměli vracet, i když je ten vrah Charles Fulbrooke na druhé straně oceánu.

Pronásledovatelé viděli, že spadla. Slyšela je. Slyšela nezaměnitelný zvuk blížících se koní, zatímco ležela s jednou rukou nataženou a druhou skroucenou pod sebou na promáčené zemi.

Postavila se a šklubla sebou, když ucítila bolest v zářezí, na které spadla. *Kde je Djali?* Rychle se rozhlédla po trávě a uviděla ho stát opodál. Se sklopenýma ušima sledoval koně, kteří se k nim blížili.

Selina si rychle propočítla, že se k němu nedostane včas. Než by se znovu dostala do sedla, lovci už by byli u nich a neměla by kam utéct. Zbývala jí jen jedna možnost a ona ji bez váhání využila.

Vydala se na útěk.

Mlází už bylo jen pár metrů od ní. Pokud se dostane do lesa, vyšplhá dostatečně vysoko a schová se mezi oranžovými listy stromů, které pvlávaly v chladném

větru. Věděla, že Djali si poradí. To tvrdošíjné zvíře bylo schopné se ubránit samo, a pokud se pro něho nevrátí, pravděpodobně odkluše zpátky do tábora.

Pokud se kuň vrátí bez ní, babička Zillah bude strachy bez sebe, ale s tím teď Selina nic neudělá. Dostala se k prvním stromům a vrhla se po hlavě mezi červenoohnědý koberec spadlých listů.

„Běž za ní!“

„Nenech ji utéct!“

Selina za sebou slyšela drsné hlasy a probíjávala se mlázím kupředu. Větve ji šlehalo do obličeje, až jí začala téct krev, ale ona utíkala dál a hledala strom, který by měl větve tak nízko, aby po nich mohla vyšplhat.

Tamhle! Jako zázrakem se před ní objevil obrovský dub s doširoka roztaženými zkroucenými kořeny a silnými větvemi táhnoucími se dolů po kmeni, které jí k sobě pobízely. Vmžiku se vytáhla nahoru. Šplhala mezi listy stromu výš a ignorovala bolest v poraněném zápěstí. Právě v tu chvíli se v dohledu objevili její pronásledovatelé. Šli pěšky a obličeje měli námahou celé červené.

„Kudy šla?“

„Neviděl jsem to!“

„Takže jsi ji *ztratil*?“

Selina zahlédla přes větve na dva hajné, kteří stáli jen pár metrů od jejího úkrytu. Její karmínová sukně splývala s podzimním listím na větvích, kde se schovávala. Ucítila, jak se jí potí ruce. Kdyby ti hajní vzhledli...

Proč to dítě prostě jen nenasměrovala správným směrem a neodešla? Nesnášela bohaté velkostatkáře,

protože byli arogantní, pokrytečtí a chovali se k lidem špatně. A samozřejmě je nesnášela kvůli tomu, jakou roli sehráli ve smrti maminky. Sotva záleželo na tom, že statkář a majitel tohoto rozlehlého panství a impozantního sídla Blackwell Hall, které k němu patřilo, za osud Diamandy Agresové nebyl přímo zodpovědný. Všichni šlechtici jsou stejní.

Podle všeho statkář Ambrose před dvanácti lety pomohl svému bratru Charlesovi uniknout do Ameriky poté, co Charles Selině tak násilně pošramotil život. Umožnil mu, aby se tak elegantně vyhnul nechutným obviněním. Kdyby se jen Selina k dívce zachovala opovržlivě, jak si vzhledem ke svému původu zasloužila, a nesnažila se ji vrátit na panství vzdálené jen necelé dva kilometry daleko...

Sakra, povzdychla si Selina v duchu. Vždy jsi byla příliš měkká.

Pohled na tu dívku v zabláceném oblečení s panenkou v ruce Selinu dojal něčím, co neuměla vysvětlit. Možná v ní vyvolalo soucit to, že sama ztratila maminku jen v osmi letech. Dítě vzlykalo a volalo maminku. Selina zaváhala jen na chvíli, než se k dítěti vydala, zabalila ho do své šály a zamířila k Djalimu.

Není to chyba dítěte, že se narodilo takovému otci, říkala si. *Ne že by její otec teď mohl napáchat nějaké škody,* pomyslela si Selina zasmušile, když se usazovala v sedle. Statkář Ambrose Fulbrooke byl už skoro měsíc po smrti. Pokud byly zvěsti, které se dostaly k romské komunitě pravdivé, zabila ho kombinace portského a tučného jídla, která způsobila, že se mu zastavilo srdce uprostřed hry pokeru.

Majetek měl zdědit jeho syn, ale zatím po něm nebylo ani vidu, ani slechu. A jelikož panství zatím nemělo pána, Romové usoudili, že je dostatečně bezpečně utábořit se na fulbrookovských pozemcích. Selina teď jejich rozhodnutí velmi litovala.

Blížil se k nim třetí muž, který se prodíral spadaným listím. Jeden z hajných zasténal natolik hlasitě, že ho Selina zaslechla. „Věděl jsem, že pojedete za námi. Říkal jsem to. A teď uvidí, že jsme ji nechali uprchnout...“

„Harris! Miltone! Co se stalo?“

Selina instinktivně zkroutila rty, když zaslechla mužův hlas. Mluvil vytríbeným přízvukem a z jeho hlasu číselo sebevědomí člověka, který se narodil do bohaté rodiny. Byl jedním z *nich*, tím si byla jistá.

Kradmý pohled přes větve její domněnku potvrdil. Vysoký muž, který stál otočený zády k ní, byl ztělesněním dobře vychovaného anglického džentlmena. Měl na sobě skvěle padnoucí modrý kabát s tříčtvrtečními kalhotami zastrkanými do kožených jezdeckých bot bez poskvrnky. Tmavě zlaté vlasy se mu leskly. Zamračila se, protože se jí v tu chvíli vybavila příjemná vzpomínka. Ta jedinečná barva, tak odlišná od tmavých romských vlasů... Neviděla ji už někde?

„Tak? Nenapínejte mě!“ Ten hlas byl hluboký a zazníval z něho humor. „Viděl jsem, jak mou sestru vedla k domu tvá žena, Miltone, a po tom jsem zahlédl, jak někoho pronásledujete na koních. Zeptám se znovu: co se stalo?“

„Ehm, pane,“ začal nervózně jeden z hajných, „byli jsme na pochůzce a uviděli jsme cikánku, jak nese slečnu Ophelii. Vzlykala z plna hrdla, že jo, Harris!“

„Vypadalo, že se rozpláče, pane,“ pokračoval druhý. „Tak jsme si ji vzali zpátky. Ta dívka se nám snažila namluvit, že na slečnu Ophelii narazila náhodou a že se tu toulala samotná, ale samozřejmě jsme věděli, že to není pravda. Jistě se ji snažila unést.“

„Tak jste se rozhodli ji uštvat. Byli jste dva proti jedné ženě, a přesto vám utekla?“

Druhý muž se začal lehce vykrucovat. „Víte, jací jsou cikáni, pane. Jsou kluzcí jako úhoři. Na jednoho příliš prohnání.“

„Ano. Jistě byla těžkou kořistí.“

Ačkoliv Selina muži neviděla do obličeje, byla si jistá, že se usmívá. „Nevadí. Hlavně, že všechno dobře dopadlo. Má sestra je v pořádku zpátky se svou guvernantkou.“

„Děkuji, pane. Ale víte...“ Muž snížil výhruzně hlas a Selině se z jeho tónu postavily chloupky na krku. „Pokud se nám dostane znovu do rukou nebo najdeme to zpropadené místo, kde ti cikáni táboří...“

„Ušetříme jim lekci, pane. A rádi.“

„Ano, Miltone. Myslím, že vím, kam tím míříte.“ Hlas kultivovaného muže zněl chladně, skoro až bezcitně. „Doufejme, že je ta dotyčná už někde daleko.“

„Ano, pane.“

„Myslím, že bychom se měli vydat na cestu. Přeji vám pěkný den, pánové.“

„Pěkný den, pane.“

Muži se vydali pryč. Selina poslouchala, jak se jejich kroky vzdalují po vlhké zemi. Potom uslyšela, jak se postupně vytrácí cinkání postrojů jejich koní. Nakonec nezbylo nic než houpavý zvuk skřípajícího lesa.

Dlouze a hlasitě vydechla. Byla v bezpečí. Vstoupila do jámy llové a unikla jen o vlásek.

„Už můžete slézt dolů, slečno. Nic se vám nestane.“

Selina přimrzla na místě. *Pořád tu někdo je!*

Srdce se jí na malý moment zastavilo, ale potom se jí v hrudi opět rozbušilo tak, že si byla jistá, že ho muž stojící pod ní musí slyšet.

Přitáhla se k dubu a přitlačila hrud' ke kůře stromu. Když se zběžně podívala přes listy, spatřila jen záhadně povědomé světlé vlasy muže, který stál rozhodně u stromu otočený zády k ní.

„Vím, že tam jste. Nebojte se. Neublížím vám.“

Selina bezděčně polkla ve snaze zbavit se sucha v krku. *Slavila příliš brzy.* Byla v pasti. Dolů vede jen jedna cesta, a tu hlídá on. Není možné, aby se odsud dostala, aniž by ji viděl.

„Prosím, slečno. Nic vám neudělám.“

Srdce jí při jeho slovech bilo jako zvon. Za jakou naivku ji považuje? *Samozřejmě,* že předpokládal, že bude tak hloupá.

„Nic mi neuděláte? Právě jste mě honili pět kilometrů jako nějakou zvěř. Takže mě omluvte, když na lusknutí prstů neslezu dolů.“

Zdola se ozval přidušený smích. „Chápu, proč vám to tak připadalo. Rád vám vše vysvětlím, pokud slezete dolů.“

„Neslezu.“

Selina zdálky rozeznávala blondaté kudrlinky svého věznitele. Nepohnul se ani o krok, zatraceně. Začínala cítit, jak se jí hrubá struktura kůry zařezává do kůže, což ji donutilo změnit pozici. Málem hlasitě zaklela,

když se kvůli tomu zlomila suchá větev a propadla se korunou stromu dolů.

Muž ten zvuk uslyšel, prudce otočil hlavu a začal hledat směr, odkud zvuk přišel. Jakmile se otočil, Selina poprvé jasně uviděla tvář svého trýznitele.

Bylo to, jako kdyby jí někdo znovu vyrazil dech.

Zná ho. Nevěděla, jak se jmenuje. Před lety se nezdál být vhodný čas na oficiální představení. Tehdy v těchto lesích narazila na podivného chlapce a držela mu kousek mechu na tváři, aby zastavila čůrek krve, který mu prosakoval mezi prsty.

Kolik mu tehdy bylo? Možná dvanáct a Selině osm? Byl první šlechtický chlapec, kterého viděla zblízka, a ta vzácná kombinace jeho oříškových očí a zlatých vlasů se jí vypálila do paměti. Nemohla se splést, jedná se o stejnou osobu. Když se na něj Selina seshora dívala, jak prohledává korunu stromu, přejel jí po páteři záchvěv jakéhosi neznámého pocitu. Najednou strach nahradilo zmatení.

Je pohledný, pomyslela si zničehonic a překvapilo ji to. Lehce zatřásla hlavou, jako kdyby si ji chtěla vyčistit. *Nebud' naivka,* pokárala se. Ale nic nemohlo zastavit barvu, která se jí pomalu vkrádala do tváří, když se podívala na jeho krásně tvarovanou bradu, rovný nos a ústa, která se téměř usmívala. Znovu jí projel ten stejný, nevysvětlitelný pocit.

Byl nepříjemně, nepříjatelně podobný obdivu, který už jednou nebo dvakrát pocítila k pohlednému muži. V takovém případě se jí ale nezrychlil tep a ani instinktivně neocenila pěknou barvu očí. Znepokojilo ji to. Neměla tušení, čím na ni tento džentlmen tak nečekaně silně zapůsobil, ale věděla, že se jí to nelíbí.

Prohledával teď očima jednu větev za druhou. Selina se proto přitiskla ještě více k drsnému kmeni stromu. Zavřela oči a snažila se přinutit mozek, aby si uspořádal rozlétané myšlenky. Tep se jí ještě zrychlil.

Kdo je to? Proč tu je?

Takové nepravděpodobné shledání se mohlo poštěstít jen jí, uznala bezmocně, ale opět jí projel ten podivný pocit, který ji nutil, aby shlédla dolů. *Nebude si ji pamatovat, to je jasné.* Bývala vyhublé dítě se špinavými šaty a on...

Měl teď na tváři bledou jizvu přesně v místě, kde mu zastavila krvácení. Měla tvar půlměsíce a nějakým způsobem jen ještě zvýrazňovala jeho jinak naprosto dokonalou tvář... Tvář, která vypadala, jako by byla stvořená k tomu, aby se jí dotýkaly ženské prsty.

Selina nehybně seděla, tváře se jí nepříjemně zahřívaly a ona byla zděšená reakcí svého těla. Každíčkový nerv v jejím těle toužil po tom, aby ještě jednou pohlédla na člověka, který stál pod ní, aby se ujistila, že ji nešálí zrak a jedná se opravdu o toho stejného muže, s nímž se před lety setkala. Také chtěla ještě jednou pohlédnout na muže, kvůli němuž jí srdce skoro vyletělo z hrudi.

Pokud to je skutečně on, je nějaká šance, že z této ošemetné situace vyvázne lépe, než myslela?

Jako chlapec mou pomoc přijal a zdálo se, že za ni byl vděčný, vzpomněla si. Ještě neměl žádné aristokratické předsudky. Byly jen dvě děti, oba příliš mladí na to, aby plně chápali propast, která je bude oddělovat jako dospělé. Možná by teď jako dospělý mohl být stejně tak laskavý a nechá ji bez velkých potíží odejít...

Ve víc Selina nemohla doufat, a tak se té naděje držela, zatímco se modlila, aby zneklidňující účinek, který na ni měl, odezněl.

Edward Fulbrooke se lehce mračil, když natahoval krk nahoru. Kde přesně *se schovává*? Věděl o ní celou dobu. Chudáci Harris a Milton... Bylo to to nejočividnější místo, kam se mohla schovat.

Dorazil na místo hned, jak se hajní vyřítili za dívkou. Akorát přijel z odpolední projížďky a jeho kůň ještě mocně oddechoval. Miltonova žena Ada se snažila dotáhnout kvílící Ophelii k domu a Edward rychle sesedl z koně, aby jí přispěchal na pomoc.

„O, pane Fulbrook. Jsem ráda, že jste tu!“

Adin hlas nebyl přes Opheliiny vzlyky skoro slyšet. Edward si dívku ihned vysadil na ruku.

„Ophie. Už je dobře. Co se stalo?“

Dívka se ihned uklidnila, ale její oči, které měly stejnou oříškovou barvu jako Edwardovy, se stále blýskaly slzičkami. „Nede, ta dáma se mi jen snažila pomoci, a oni jí teď *ublíží!*“

Ophelia mu vypověděla, co se stalo. Opět se vydala „na průzkum“, utekla ostražitému dohledu guvernanky a došla tak daleko, že si nepamatovala cestu zpátky domů. Už se vzdávala naděje, že opět uvidí maminku, když se mezi stromy objevila dáma oblečená do podivného oblečení, která si zpívala píseň, jíž Ophelia nerozuměla.

Když dítě uviděla, zastavila se a vypadala téměř vyděšeně. Ale poté, co Ophelia propukla v pláč a vysvětlila jí, že je sama a ztracená, ji žena zabalila do šálu

a vzala ji ke koni, který na ni čekal. Byl to obrovský šedý hřebec s velkými jizvami podél slabin. Žena jí řekla, že ji doveze bezpečně domů.

„Ale pak přijeli Harris a Milton a byli tak *rozzlobení*. Harris mě odtáhl a Milton se snažil chytit tu dámu. Ale utekla – a nikdo mě *nechtěl poslouchat!*“

Edward Ophelii opět postavil na nohy a znovu se beze slova vyšvihl do sedla. Ani na chvíli nepochyboval, že dítě mluvilo pravdu. Nesmí ztráct čas.

Opět pohlédl nahoru. Je to kus látky? Mezi listy to bylo těžké odhadnout.

„Co vás trápí? Bojíte se, že vás budu znovu stíhat?“

Shora se nic neozývalo a Edward potlačil úsměv.

Odvážné stvoření. Kráska si sedí nahoře na stromě a rozhoduje se, jestli jí statkářův syn stojí za to, aby slezla dolů.

Úsměv se mu rozplynul na tváři a mezi obočím se mu objevila malá vráska. Syn nyní už *zesnulého* statkáře. Pořád si na tu skutečnost zvykal. Vrátil se z Londýna teprve před dvěma dny a našel panství tišší než kdy dříve.

„Nemohu popřít, že mám jisté pochybnosti.“

Zastřený hlas skrýval podtón něčeho, co Edward nemohl rozpoznat. Zamračil se ještě víc.

„Co kdybych vám dal své slovo džentlmena, že nebudu? Prokázala byste mi poté tu čest a představila se?“

Rozprostřelo se mezi nimi další ticho, tentokrát méně zábavné, a Edward pozdvihl obočí. Trochu se mu to vymykalo z rukou. Měl právo jí *přikázat*, aby slezla, protože byla na jeho pozemku neoprávněně.

Nebo tedy *bude* na jeho pozemku neoprávněně, až oficiálně převezme dědictví.

„Slečno, ujišťuju vás, že mé slovo je pro mě zákonem. Opovrhoval bych sebou, kdybych ho porušil.“

Chvíli bylo ticho. Potom se shora ozvalo: „Asi nemám naději, že byste mě nechal odejít, aniž byste mě sledoval?“

„Žádnou, obávám se.“

„To od vás není velmi *džentlmenské*.“

„Bohužel, jsem neoblomný.“

Následovalo další ticho. Edward si byl jistý, že uslyšel, jak zařala zuby, a pousmál se nad jejím zdráháním. Je to opravdu neobvyklá žena.

Větve nad hlavou se mu najednou zhouply a poté před ním na zemi ve spršce padajících listů přistála žena.

Edwardovy oči se rozšířily překvapením. Byla mladší, než předpokládal. Žlutohnědý obličej, postříkaný bahnem a s dlouhým šrámem na jedné tváři, patřil ženě mladší dvaceti let. Možná ho zmátlo její skromné oblečení. Rozhodně nebyla oblečená jako mladé dámy, které *potkával*. Měla na sobě zářivou sukni s volnou halenkou, napůl schovanou pod několika barevnými šály se štrápci. Havraní vlasy jí spadaly v hustých loknách na ramena.

Ihned ho udivila. Někde v hloubi duše věděl, že je neslušné zírat, ale z nějakého důvodu od ní nemohl odtrhnout zrak. Jasně červená vlna kontrastovala s jejími černými lokny. Díval se na jemné rysy její tváře schované pod špínou, a dokonce ho zaujala i skutečnost, že na ruce, kterou si k tělu tiskla šály, nemá zasnubní prstýnek.

Bylo na ní něco, co ho vábilo. Toužil si k ní přivonět a už jen ta myšlenka ho udivila. Stála tam, naprostá cizinka a vetřelec na jeho pozemku. Neměl by být jejich náhodným setkáním zasažen, a přece tu stál, dospělý muž, kterého zjevně otupila půvabná tvář. A že byla půvabná.

Viděl už někdy takovou?

Byl to ten nejpodivnější pocit. Skoro jako kdyby se na malý okamžik vzdal kontroly nad smysly, než opět dopadl s žuchnutím na zem. Tak je pohledná, a co na tom? Je jen člověk a teď musí zas uvažovat racionálně. Krása u něj nehraje roli. Znovu stejnou chybu neudělá.

Stála tam a dívala se na něj nedůvěřivě jako zbloudivlá kočka. I v postavení jejího těla se zračila kočičí elegance. Byla připravená utéct při jakémkoliv prudkém pohybu. Zvýrazňovalo to rozdíl mezi její mrštnou elegancí a jeho širokými rameny. Ačkoliv byl o dobrou hlavu a půl větší, vyzařovala z ní ostražitost a nedotknutelnost, která by většinu mužů přimrazila k zemi.

Edward upozadil šílené myšlenky a lehce se jí uklonil. „Děkuju, že jste mi vyšla vstříc.“

Žena naklonila hlavu lehce na stranu, ale nic neřekla.

Bude to možná těžší, než jsem myslel, přemítal Edward. Chtěl jí poděkovat za to, že se snažila pomoci Ophelii, ale očividně konverzace s ní byla, jako kdyby se snažil vymámit tele z jalové krávy.

Nemohla vědět, kdo je, tím si byl jistý. Pokud by to věděla, jistě by s ním mluvila ochotněji. Mladé ženy, které znal, se rozpovídaly hned poté, co zjistily, jak se jmenuje a z jaké rodiny pochází.

Ne že by to bylo dobře. Edward už přestal počítat, kolik dam se kolem něj motalo na plesech a oslavách. Předstíraly, že jsou stydlivé, svěřovaly se mu, že si pro něj schovaly tanec a že by se s nimi mohl „projít“. Trpká zkušenost ho však naučila, aby se nenechal pokoušet.

„Jmenuji se Edward Fulbrooke,“ pokračoval. „Jsem synem zesnulého statkáře z Blackwell Hall a toto je pozemek mé rodiny.“ Všiml si, jak se ženě zablýsklo v očích – podobalo se to strachu. „Mohl bych znát vaše jméno?“

Všiml si, jak polkla, a nemohl z jejího hrdla odtrhnout oči. Ten pohled se jí v očích jen mihl, ale on její reakci zaznamenal. *Je to kvůli něčemu, co jsem řekl?* Když zjistila, jak se jmenuje, zneklidnilo ji to ještě víc. Zdaleka na ni nezapůsobil. Proč tomu tak je?

„Selina. Selina Agresová.“

„Rád vás poznávám, slečno Agresová.“

Žena znovu pokývla hlavou. Ve tváři se jí mihl zvláštní výraz, který se mísil s neustálou ostražitostí. Dívala se na něj napůl ostražitě a napůl zvědavě. Vypadalo to, že mu chce něco povědět, ale poté si to zřejmě rozmyslela a místo toho stáhla plné rty do úzké linky.

„Obávám se, že jsem vás předtím vystrašil,“ řekl Edward tiše, nezvykle jemně. Poslední, co chtěl, bylo ji vyplašit, než jí vše vysvětlí. To je to nejmenší, co může za těchto okolností udělat. „Dovolte mi, abych se vám omluvil za to nedorozumění.“

„Nedorozumění?“ Selina zvedla obočí. „Vy a vaši muži jste mě chtěli uhnat jako lišku utíkající před loveckými psy!“

Edward se zamračil. „Nebylo to úplně takhle. Ophelia mi řekla, co se stalo, a že jste jí chtěla pomoci. Jel jsem za Harrisonem a Miltonem, abych –“ odmlčel se. *Abych je zastavil před tím, než vás zlynčují*, doplnil si pro sebe. To není právě téma ke konverzaci se ženou, ať už je to urozená dáma, nebo ne. „Mají ji velmi rádi a já jsem byl znepokojen, že by ve snaze ochránit ji, mohli zajít příliš daleko.“

Edward uviděl v Selininých očích záblesk překvapení a ucítil další nával nevítaného elektrického náboje, protože ta jiskřička jen zdůraznila temnou barvu jejích očí. Ebenové oči byly k vidění jen zřídka, byly tak jiné od porcelánově modrých, které dříve považoval za ty nejkrásnější v zemi.

I kdyby mu to Harris s Miltonem neřekli, Edward by ihned poznal, že se jedná o Romku. To zjištění bylo podivně uspokojující. Její přítomnost naznačovala, že budou tábořit nedaleko. Což je přímo v rozporu s otcovými posledními příkazy.

Před lety byl Edward zvyklý vídat skupiny Romů, které přes pozemky přecházely. Edward se na chvíli ztratil v milých vzpomínkách na jasně namalované maringotky tažené koňmi s blyštivými postroji a tmavovlasé chlapce v jeho věku, kteří jeho, stydlivé dítě toužící po náklonnosti, pozvali, aby si s nimi hrál. Ačkoliv skupina vždy zůstala jen krátce, než se přesunula jinam, Edward si stále vzpomínal, jak byl na malou chvíli šťastný, když ho mezi sebe přijali. Všichni byli ještě příliš mladí na to, aby v sobě měli předsudky svých rodičů.

Otec Edwardovy nové kamarády v žádném případě

neschvaloval. Ale pak se Ambrosova pozornost jako vždy stočila k něčemu daleko zajímavějšímu, než byl jeho osamělý syn. A byl to právě jeden starší romský chlapec, který Edwarda naučil rybařit, hrát karty a mnoho dalšího. Na takové věci si měl udělat čas jeho otec a věnovat se dítěti zoufale toužícímu po něze.

Barvitě bodnutí nostalgie ho udeřilo, když si vzpomněl na dívku, se kterou se skamarádil, když Romové naposledy přecházeli přes panství Fulbrooků. Byla to dívenka mladší než on, která se o něj postarala po rvačce se sousedovými dvěma syny. Když si Edward vzpomněl, že ho tvář zdaleka nebolela tolik jako zjištění, že ti chlapci měli pravdu, hrudníkem se mu rozlila tupá bolest. Maminka se *nevrátí* a možná, že ty nehezké věci, které o ní řekli, byly pravdivější, než si byl ochoten připustit.

Ale vrátil jim to. Poraněná tvář byla spravedlivá cena za monokl a zlomený zub. Edward se skoro usmál, když si vzpomněl na svou mladou ošetřovatelku. Za jejich krátké setkání mu projevila více vlídnosti, než zažil za několik měsíců. A opět mu ukázala, jak jsou Romové srdeční, což se o lidech z vyšších společenských kruhů říct nedalo.

Vzpomínal si, že chvíli poté se stala nějaká nepříjemnost. Jednalo se o nějaký problém mezi strýčkem Charlesem a romskou ženou. Otec rychle odvolal své zdráhavé povolení, které umožňovalo cizincům přecházet přes jejich pozemky. Pokud by se vrátili, znamenalo by to, že Ambrose nemá panství pod kontrolou a Edward by ho mohl nahradit.

Uvědomil si, že na ni opět zírá. Selina mu pohled

nejistě opětovala. Tváře měla kvůli jeho pohledu lehce rumělkové. Edward rychle stočil zrak a v duchu proklínal svůj očividný nedostatek sebekontroly.

„Sestra má ve zvyku utíkat. Kdybyste ji nenašla, būhví, co by se stalo.“

Ophelia je předčasně vyspělou dcerou Marii, statkářovy druhé, daleko mladší ženy. Malá Ophelia přinesla do starého domu závan nového života a už v sedmi letech měla ve své ručičce klíč k srdci svého nevlastního bratra, čtyřiaadvacetiletého Edwarda. Rychle využila matčiny nepřítomnosti, která odjela navštívit přátele v Edinburghu, a potulovala se po panství na jedné ze svých „expedic“.

„Nechtěl jsem vás vyděsit. Prosím, odpusťte mi, pokud se tak stalo, a přijměte můj dík za službu, kterou jste prokázala sestře.“

Selina mírně pokrčila ramenem. „To by za takové situace udělal každý.“

Edward přikývl, jako by řekla něco laskavějšího. *Opravdu mě dokáže odzbrojit*, pomyslel si. Nechovala se uhlazeně ani příliš zdvořile, ale v jejích slovech byla skrytá upřímnost a nepřetvařovala se, což bylo podivně osvěžující.

Neměl by její chování obdivovat. Jeho zájem o ni byl opravdu znepokojující. *Vzpamatuj se*, vyčinił si. *Nejsi žádný zelenáč, abys padal do mdlob nad děvečkou.*

„I tak děkuji.“ Po chvilce strčil ruku do kapsy u vesty a zápasil s něčím, co měl uvnitř.

Selina sebou při jeho pohybu trhla. Dívala se všemi směry a vypadala, že chce utéct mezi stromy.

„Ne, počkejte.“ Edward zdvihl obě ruce do vzduchu.

V pravé ruce měl zmuchlaný kapesník, který Selině podal s opatrností, s jakou by se blížil k neochočenému ptákovi.

„Máte na obličejí bláto a škrábanec. Krvácí vám.“ Rozpačitě se usmál a rukou si přešel po srpkovité jizvě, kterou měl pod pravým okem. „Z vlastní zkušenosti vím, že je dobré takovou ránu co nejrychleji ošetřit.“

Selina ztuhla a Edward zahlédl další smíšený pohled, který se jí mihl ve tváři, než opět nabyla svůj klid.

„Ach. Děkuji vám.“

Váhavě si z Edwardovi natažené ruky vzala kapesník a přitom z něj nespouštěla oči. Pozoroval, jak si kapesníkem jemně poklepala tvář a vyčistila si ji od špíny.

Možná je to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.

Přes všechny škrábance na tváři byla pozoruhodně půvabná, způsobem naprosto vzdáleným všem opěvovaným kráskám, které se pohybovaly v jeho kruzích. To bylo znepokojující. Nepovažoval se snad vůči ženským půvabům za imunního? Skutečnost, že se v tu chvíli s šeptajícími stromy kolem a nohama na zemi poseté listím cítil zranitelný jako jakýkoliv jiný muž, ho opravdu velmi znepokojovala.

Nebude si toho všímat. Mátla ho, byla příliš blízko tomu, aby v něm vyvolala hluboko uložené pocity, které chtěl nechat tam, kde jsou. A *to* nemohl dopustit.

Když se mu pokusila vrátit kapesník, odstoupil od ní a zavrtěl hlavou. „Nechte si ho. Jako připomínku.“

„Nejsem si jistá, kolik událostí z dnešního dne si chci pamatovat.“

Edward se uklonil. „Rozumím. Ať už cítíte cokoliv, doufám, že nezapomenete, že jste si našla nového přítele. Pokud vám budu moci vaši laskavost někdy oplátit, udělám, co bude v mých silách. Své dluhy splácím.“

Selina mu odpověděla úsměvem, který byl zvláštní a stále nedůvěřivý. Jako kdyby věděla nějaké tajemství, o které se nezamýšlela podělit. vzdalovala se od něho k místu, kde viděl stát jejího koně. Díval se, jak odchází, a přál si, aby mu její půvabná chůze nepřipadala tak proklatě úchvatná.

„Pokud je to tak, potom mi dlužíte dvakrát.“

„Dvakrát?“

Už byla téměř z dohledu. Když se od něho otočila, Edward se zamračil. Byl zmatený. *Dvakrát? Jak to?*

„Jednou za dnešek. Jednou za minule.“

Řekla ta slova přes rameno a její karmínová sukně zmizela mezi stromy.